20/09/2023

Το ιεραποστολικό έργο και η θυσία του π. Κοσμά Γρηγοριάτη

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Ο μακαριστός Ιεραπόστολος, π. Κοσμάς Γρηγοριάτης, δεν έμεινε μόνο στη θεωρία και στα όμορφα κηρύγματα, αλλά θυσιάστηκε και εργάστηκε ιεραποστολικά 13 ολόκληρα χρόνια: νύκτα και ημέραν ουκ επαυσάμην μετὰ δακρύων νουθετών ένα έκαστον (Πραξ. 20, 31).

Ένα τέλος όχι ισάξιο της προσφοράς και του πολυποίκιλου έργου του. Όμως, η πρόνοια του Θεού γνωρίζει καλύτερα από τον καθένα μας ποιο είναι το συμφέρον της ψυχής του κάθε ανθρώπου.

Έτσι, το έργο του π. Κοσμά και των προαναφερθέντων Ιεραποστόλων συνεχίστηκε με την έλευση του π. Μελετίου Γρηγοριάτη και νυν Μητροπολίτου Κατάνγκας.

Σε αυτό το σημείο, θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είναι καθόλου εύκολο να αλλάξεις συνήθειες ανθρώπων οι οποίοι επί αιώνες είναι ποτισμένοι στο ψέμα και την πονηρία. Ακόμα και μετά το βάπτισμα οι συνήθειές τους δεν θεραπεύονται με μαγικό τρόπο, αλλά χρειάζεται συνεχής κατήχηση, μυστηριακή ζωή, συμπαράσταση, βοήθεια οικονομική και υλική στις μεγάλες ανάγκες τους και μετά από πολλά έτη διαπιστώνεις μία μικρή αλλαγή.

Γράφει ο **Μητροπολίτης Καμερούν, κ. Γρηγόριος**, κάτι που δεν πρέπει να περνάει απαρατήρητο: Δεν θα πρέπει, επίσης, να μας ξεφεύγει το γεγονός ότι προηγήθηκαν της Ορθοδόξου Εκκλησίας στον χώρο, εκτός της Προτεσταντικής και Καθολικής Εκκλησίας, και εκατοντάδες *αυτο-χαρακτηριζόμενες «Εκκλησίες»,* δημιουργίες όσων Ιερέων απορρίφθηκαν εκ της Καθολικής Εκκλησίας και όσων αυτο- ανακηρύχθηκαν *πατριάρχες, ιερείς, διάκονοι, προφήτες, θεραπευτές, εξορκιστές κλπ.·* παράγωγα ενός απίστευτου συγκρητισμού των Αφρικανικών ιδεών περί πνευμάτων, εξιλασμών, καθαρμών, θεραπειών κ.λ.π. και της Ευαγγελικής διδασκαλίας, ερμηνευομένης μέσα από τα παραμορφωτικά γυαλιά μιας παγανιστικής οπτικής.

Ένα πρόβλημα που θα αντιμετωπίσει ο ιεραπόστολος στην ύπαιθρο χώρα της Αφρικής είναι, εκτός από το χαμηλό μορφωτικό επίπεδο του κόσμου, η παρουσία πάρα πολλών φυλών και, κατά συνέπεια, πάρα πολλών γλωσσών. Κάθε φυλή έχει δικά της ήθη και έθιμα και διαμορφωμένη αντίληψη περί καλού και κακού καθώς φυσικά και τις δικές της δεισιδαιμονίες. Δεισιδαιμονία είναι ο παράλογος και υπερβολικός φόβος για το υπερφυσικό, η πίστη σε ακατανόητες και αντιεπιστημονικές δοξασίες σχετικά με την επιρροή κακών πνευμάτων και αρνητικών δυνάμεων στη ζωή μας. Όλη η Αφρική χαρακτηρίζεται ως Δεισιδαίμων απ' άκρη σ' άκρη. Αυτό είναι το περιεχόμενο όλων των τοπικών θρησκειών, δοξασιών και μύθων. Τι έχουμε κάνει όλες οι Εκκλησίες πάνω σ'αυτό τό θέμα για τη θεραπεία του; Νομίζω απολύτως τίποτα...

Τίποτα δεν είναι ευκολότερο και απλούστερο για έναν Αφρικανό από τη μετάβαση από την μια χριστιανική ομολογία στην άλλη και από τη μια πίστη στην άλλη, μέχρι να προσδιορίσει με ποια ομολογία συγκεντρώνει ευοίωνες καταστάσεις, για να βγει από την φτώχεια, την ανέχεια και τον κίνδυνο των ασθενειών.

Από αυτό που επισήμανε ο Σεβασμιώτατος, κ. Γρηγόριος, για να είμαστε ρεαλιστές και να μην ονειροβατούμε, δεν μπορούμε να περιμένουμε άμεσα αποτελέσματα. Δυστυχώς, πολλοί άνθρωποι νομίζουν, χωρίς να έχουν καμία γνώση της κατάστασης επί Αφρικανικού εδάφους, βλέποντας μόνο από τα ιεραποστολικά περιοδικά ή από τα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης, ότι το να δίνεις ένα πιάτο φαγητό, να κάνεις κάποιες δεκάδες ή εκατοντάδες βαπτίσεις και να χτίζεις Ιερούς Ναούς, αλλάζουν οι Αφρικανοί και ολόκληρη η ζωή τους.

Έτσι, παρατηρείται το φαινόμενο να έρχονται εθελοντές από κάποια μέρη της Ελλάδας, για να βοηθήσουν, έχοντας στο μυαλό τους μία εικόνα παραμυθένια που έχουν πλάσει, επηρεασμένοι από τα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης. Και όταν έρχονται στα Ιεραποστολικά Κλιμάκια ή στις Μητροπόλεις του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας, βλέποντας μία άλλη εικόνα, απογοητεύονται και κόβουν κάθε επικοινωνία. Χρειάζεται το ενθουσιαστικό πνεύμα να υπάρχει, γιατί αυτό φέρνει το ζήλο για προσφορά προς το συνάνθρωπο και την Εκκλησία, αλλά χρειάζεται και η διάκριση, για να μπορέσουμε να κατανοήσουμε ότι βρισκόμαστε σε μία άλλη ήπειρο με διαφορετική γλώσσα, κουλτούρα, ήθη και έθιμα.

Γι' αυτό, ας μην επαναπαυόμαστε. Οι καιροί είναι πονηροί. «*Γρηγορείτε* και *προσεύχεσθε*, ίνα μη εισέλθητε εις πειρασμόν» (Ματθ. 26, 42).

Ζητούνται άνθρωποι με πόθο στην καρδιά και ιεραποστολικό ζήλο, αγάπη για τον

Χριστό και την Εκκλησία, θυσιαστικό πνεύμα και με γενναία απόφαση να αφήσουν πίσω την πατρίδα τους και την γη των προγόνων τους, αγκαλιάζοντας το έργο της Εκκλησίας, διακονώντας τον αμπελώνα του Κυρίου: Ο μεν θερισμός πολύς, οι δε εργάται ολίγοι...(Ματθ. 9, 37). Αυτή η ιεραποστολική κραυγή πρέπει τώρα να ακουστεί δυνατά μέσα στην καρδιά μας.

Εξάλλου, ο απ. Παύλος μας είπε: ουαί δε μοι εστίν εάν μη ευαγγελίζωμαι (Ά Κορ. 9, 16). Αλλοίμονο σε εκείνον τον άνθρωπο, ο οποίος δεν μεταφέρει το μήνυμα του Ευαγγελίου. Όπως λέει και η Αποκάλυψη: Ξέρω τα έργα σου, ότι όνομα έχεις ότι ζεις, και ότι είσαι νεκρός (Αποκ. 3, 1).

Τι το όφελος να λέγομαι χριστιανός, αλλά τα έργα μου να ακυρώνουν το όνομά μου έμπροσθεν των ανθρώπων; Γι' αυτό και Εκκλησία χωρίς Ιεραποστολή δεν έχει αποστολή. Ποιος ο λόγος ύπαρξής της; Το λέει ο Απ. Παύλος ξεκάθαρα: Ει δε Χριστός ουκ εγήγερται, ματαία η πίστις υμών (Α΄ Κορ. 15, 17).

Είναι αναγκαίο, πλέον, να θυσιάσουμε κάτι από τον εαυτό μας. Δεν μπορούμε να ολιγωρούμε, όταν υποφέρει ο αδελφός μας ποικιλοτρόπως. Εαν δεν καταλάβουμε ότι, όταν υποφέρει ο αδελφός μας, υποφέρω κι εγώ μαζί του, τότε δεν καταλάβαμε τον λόγο ύπαρξής μας. Χρειάζεται να κάνουμε πράξη στη ζωή μας το λόγο του Αποστόλου των Εθνών Παύλου: *κλαίει* μετά *κλαιόντων* και χαίρει μετά *χαιρόντων* (Ρωμ. 12,15). Να βλέπω στα μάτια τον άλλον που υποφέρει και να μην του απλώνω χέρι βοηθείας; Είναι απάνθρωπο και αντιχριστιανικό.

Ο άνθρωπος που καίγεται η ψυχή του για την σωτηρία του αδελφού του, δεν μπορεί να ησυχάσει. Μέρα και νύχτα προσπαθεί να βρει τρόπο να προσεγγίσει το συνάνθρωπό του.

Ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός δεν μπορούσε να ησυχάσει μαθαίνοντας για των εξισλαμισμό των αδελφών του:
Μηδείς το εαυτού ζητείτω, αλλά το του ετέρου έκαστος (Α' Κορ. 10, 24). Προσφέρει τον εαυτό του θυσία ζώσα για χάρη της Αλήθειας. Με τα λόγια και τις θεωρίες δεν επιτυχάνονται οι στόχοι μας, ούτε ελευθερωνόμαστε από τα πάθη μας, ούτε εκπληρώνονται τα οράματα και οι προσδοκίες μας.

Έτσι, λοιπόν, ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, ο μεγάλος αυτός Ιεραπόστολος του 18^{ου} αιώνα, καλεί ανθρώπους, κληρικούς και λαϊκούς να αντεπεξέλθουν στο κάλεσμα αυτό και να ακολουθήσουν το παράδειγμα άλλων Ιεραποστόλων, προγενεστέρων και μεταγενεστέρων που άκουσαν τη φωνή του Κυρίου μέσα τους: πορευθέντες εις τον κόσμον άπαντα κηρύξατε το ευαγγέλιον πάση τη κτίσει (Μαρκ. 16, 15).

Καλούνται να ενώσουν το ζήλο, την αγάπη και το θυσιαστικό τους πνεύμα, ώστε

να μπορέσει αυτό το οικοδόμημα της Ορθοδοξίας που χτίζεται με πολύ κόπο και αίμα, εδώ και 50 χρόνια, στα βάθη της Αφρικής, να συνεχίσει την πορεία του, να αυξάνεται και να φανερώνει συνεχώς την Αλήθεια της Μίας Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας και την δόξα του ονόματος του Τριαδικού Θεού. Ας γίνουμε συνεργοί αυτού του οικοδομήματος και ας χτίσουμε με ενθουσιασμό έναν κόσμο καλύτερο από αυτόν που μας κληρονόμησαν όσοι προηγήθηκαν. Εξάλλου, αυτό το ιεραποστολικό κάλεσμα το έχουμε ανάγκη για την προσωπική μας πορεία στην πίστη. Γιατί η πίστη ενδυναμώνεται, όταν την μοιράζεσαι.

Ας ακούσουμε, λοιπόν, βαθειά μέσα μας το κάλεσμα του Χριστού. Ας γίνουμε μάρτυρες της αγάπης Του και ας μη φοβόμαστε, διότι ο Χριστός είπε: ιδού εγώ *μεθ᾽ υμών ειμί* πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος (Ματθ. 28, 20).

Πηγή: https: www.pemptousia.gr

Προηγούμενη Δημοσίευση στην Πεμπτουσία